

Odpovědnost za svěřené hodnoty

Odcizí-li třetí osoba zaměstnanci svěřené hodnoty, které je povinen vyúčtovat, nemá zavinění třetí osoby samo o sobě za následek zánik hmotné odpovědnosti zaměstnance.

Odcizí-li třetí osoba zaměstnanci svěřené hodnoty, které je povinen vyúčtovat, nemá zavinění třetí osoby samo o sobě za následek zánik hmotné odpovědnosti zaměstnance.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 711/2001, ze dne 14.3.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce K. F. P., a.s., zastoupeného advokátkou, proti žalovanému J. S., zastoupenému advokátem, o 1,710.837,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp.zn. 25 C 255/98, o dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. září 2000 č.j. 54 Co 309/2000-63, tak, že dovolání žalovaného se zamítá.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný zaplatil 1,710.837,- Kč s 26% úrokem z prodlení od 18.1.1998 do zaplacení. Žalobu odůvodnil tím, že žalovaný, který u něj pracoval jako producent a na základě dohody ze dne 1.1.1992 převzal hmotnou odpovědnost za hodnoty svěřené k vyúčtování, dne 15.12.1997 vybral od Č. t. finanční prostředky ve výši 1,710.837,- Kč, avšak, „v rozporu s pověřením“ ze dne 25.11.1997, nikoliv v hotovosti z pokladny Č. t., ale prostřednictvím šeků vystavených Č. t. na jeho jméno, které následně vyinkasoval u banky a.s., pobočka P. Vybranou hotovost žalovaný uložil do kufříku a nasedl do vozidla, kterým pro peníze přijel. Během jízdy zjistil, že vůz má poškozenou pneumatiku, a zatímco ji společně se spolujezdcem vyměňoval, kufřík s penězi ponechal volně ležet v přední části neuzamčeného vozidla. Po návratu do vozidla zjistil, že kufřík s hotovostí tam již není. Přestože žalovaný svým jednáním „přímo zapříčinil ztrátu hotovosti“, svou odpovědnost za vzniklý schodek na svěřených hodnotách odmítá.

Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem ze dne 22.2.2000 č.j. 25 C 225/98-41 žalovanému uložil, aby zaplatil žalobci 855.418,50 Kč s 26% úrokem z prodlení od 18.1.1998 do zaplacení, zamítl žalobu „v části, ve které se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení částky 855.418,50 Kč s 26% úrokem z prodlení od 18.1.1998 do zaplacení“, a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci samé dospěl k závěru, že žalovaný, který dne 1.1.1992 platně uzavřel s žalobcem dohodu o hmotné odpovědnosti, za vzniklý schodek odpovídá, neboť neprokázal, že by schodek vznikl zcela či z části bez jeho zavinění, „když ke škodě došlo v důsledku jeho neopatrného počínání při střežení majetku žalobce“. Soud prvního stupně současně přihlédl k tomu, že „žalobce

nezabezpečil ostrahu svého majetku dostatečným způsobem, nezajistil pro své zaměstnance takové pracovní podmínky, aby mohli řádně plnit své pracovní úkoly bez ohrožení majetku zaměstnavatele a neučinil dostatečná opatření k odstranění závad (§ 170 odst. 1 zák. práce)", a za použití ustanovení § 183 zák. práce snížil náhradu na jednu polovinu vzniklé škody, tj. na částku 855.418,50 Kč.

K odvolání žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20.9.2000 č.j. 54 Co 309/2000-63 rozsudek soudu prvního stupně „ve vyhovujícím výroku o věci samé II. a ve výroku o nákladech řízení III.“ potvrdil, rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, a připustil dovolání „k otázce, zda zcizení finančních prostředků jiným subjektem za současného zavinění zaměstnance je schodkem ve smyslu ust. § 176 zák. práce“; současně zamítl návrh na připuštění dovolání „k otázce, zda krátkodobé opuštění vozidla obsahujícího finanční hotovost zaměstnancem za účelem odstranění závady vozidla je porušením ust. § 171 odst. 1 zák. práce“. Po doplnění dokazování se odvolací soud ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že odpovědnost žalovaného za vzniklý schodek je dána v plném rozsahu, neboť žalovaný se jí ve smyslu ustanovení § 176 odst. 3 zák. práce nezprostil ani zčásti, jelikož „to, že o svěřené nemalé peníze přišel, jednoznačně zavinil tím, že je přestal střežit, když je zanechal v neuzamčené přední části vozu a šel řidiči pomáhat s výměnou píchlého zadního kola“. Zároveň však podle názoru odvolacího soudu existují v daném případě důvody zvláštního zřetele hodné, k nimž soud prvního stupně správně přihlédl, opodstatňující přiměřené snížení náhrady škody na jednu polovinu. Výrok o připuštění dovolání odůvodnil tím, že „taková otázka v judikatuře výslovně řešena nebyla, na rozdíl od případů vloupání do prodejny“, přípustnost dovolání k druhé otázce zamítl proto, že „nejde o otázku zásadního právního významu, nýbrž o otázku skutkovou, v neprospěch žalovaného v tomto sporu jednoznačně vyřešenou“.

V dovolání proti tomuto rozsudku odvolacího soudu žalovaný namítal, že na daný případ „lze analogicky uplatnit“ názory obsažené v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR uveřejněném „pod č. 40/71 Sbírky rozhodnutí“, neboť i „zde byl zásah pachatele, který žalovanému znemožnil opatrovat svěřené hodnoty a vyúčtovat je“. Otázku, „do jaké míry mohl hmotně odpovědný pracovník přispět svou případnou nedbalostí k tomu, že pachatelé mohli svůj čin provést“, kterou citované rozhodnutí neřeší, je třeba podle názoru žalovaného „posuzovat především ze subjektivního hlediska odpovědného pracovníka“. V tomto směru - jak zdůraznil - „hraje značnou úlohu i míra pravděpodobnosti události, ke které došlo“, neboť v okamžiku, kdy opustil vozidlo, „jen těžko mohl předpokládat nebo považovat za pravděpodobné“, že za situace, kdy on i řidič byli v bezprostřední blízkosti vozidla, se někdo pokusí do vozidla vniknout a kufřík s penězi odcizit. Podle jeho názoru „je proto třeba uzavřít“, že žalovaný „opatroval svěřené hodnoty přiměřeným způsobem, který odpovídal vzniklým okolnostem“, a že „jednání pachatele pak zavinilo situaci, že nadále nemohl v opatrování hodnot pokračovat a svěřené hodnoty vyúčtovat“; proto „podobně jako v judikovaném případě“ je odpovědnost zproštěn, neboť i v jeho případě „odpovědnost pachatele vylučuje současnou odpovědnost hmotně odpovědného pracovníka“. Žalovaný rovněž vyslovil nesouhlas s názorem odvolacího soudu, podle kterého je otázka, „zda krátkodobé opuštění vozidla obsahujícího finanční hotovost zaměstnancem za účelem odstranění závady vozidla je porušením ust. § 171 odst. 1 zák. práce“, otázkou skutkovou a nikoli právní. Připustil, že vymezení skutkového děje je „samozřejmě“ otázkou skutkovou, avšak, „zda lze na daný skutkový děj aplikovat určité právní ustanovení“, je - jak dovozoval - již otázkou právní, kdy je třeba nejprve „provést určitý výklad tohoto ustanovení“ a teprve poté zvažovat otázku, zda došlo k jeho porušení. Jelikož „ani zde není existující judikatura dostatečná“, odvolací soud podle jeho názoru pochybil, pokud dovolání k této otázce nepřipustil. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) věc projednal podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2000 – dále jen „o.s.ř.“ (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod č. 17 zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) se nejprve zabýval tím, v jakém rozsahu (tj. z důvodu jaké právní otázky) je dovolání v posuzované věci přípustné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Dovolání je přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu (s výjimkou rozsudků, kterými bylo vysloveno, že se manželství rozvádí, že je neplatné nebo že zde není), jestliže trpí vadami uvedenými v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. Dovolání je též přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé [§ 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř.]. Dovolání je přípustné také proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 238 odst. 1 písm. b) o.s.ř.]. Dovolání je rovněž přípustné proti rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, jímž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno, jestliže odvolací soud ve výroku rozhodnutí vyslovil, že dovolání je přípustné, protože jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu (§ 239 odst. 1 o.s.ř.).

Ustanovení § 239 odst. 1 o.s.ř. svěřuje odvolacímu soudu oprávnění založit přípustnost dovolání proti svému rozsudku, proti němuž by jinak dovolání nebylo přípustné, jen výjimečně, jde-li o řešení právních otázek (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, prohlášení přípustnosti dovolání neumožňují) a za výslovného předpokladu, že jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu. Právním posouzením se rozumí činnost soudu, při níž aplikuje konkrétní právní normu na zjištěný skutkový stav, tedy kdy soud dovozuje ze skutkového zjištění (skutkové podstaty), jaká mají účastníci podle příslušného právního předpisu práva a povinnosti; jde tedy o to, zda byl použit správný právní předpis a zda byl správně vyložen.

V posuzovaném případě odvolací soud - jak vyplývá z výroku jeho rozhodnutí - připustil dovolání proti svému potvrzujícímu rozsudku „k otázce, zda zcizení finančních prostředků jiným subjektem za současného zavinění zaměstnance je schodkem ve smyslu ust. § 176 zák. práce“, a zamítl návrh na připuštění dovolání „k otázce, zda krátkodobé opuštění vozidla obsahujícího finanční hotovost zaměstnancem za účelem odstranění závady vozidla je porušením ust. § 171 odst. 1 zák. práce“. Žalovaný v dovolání namítá, že odvolací soud pochybil, jestliže dovolání k níže uvedené otázce (kterou je třeba podle názoru dovolatele považovat za otázku právní a nikoli skutkovou) nepřipustil, neboť - jak se žalovaný domnívá - ve výkladu ustanovení § 171 odst. 1 zák. práce „není existující judikatura dostatečná“.

Podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku nebo před vyhlášením (vydáním) usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže odvolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

Dovolání může být podle tohoto ustanovení přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, přípustnost dovolání neumožňují) a jde-li zároveň o právní otázku zásadního významu. Právním posouzením je - jak již bylo uvedeno výše - činnost, při níž soud aplikuje konkrétní právní normu na zjištěný skutkový stav, tedy dovozuje ze skutkového zjištění (skutkové podstaty), jaká mají účastníci podle příslušného právního předpisu práva a povinnosti. Při aplikaci práva jde tedy o to, zda byl použit správný právní předpis a zda byl také správně vyložen.

Protože postupem podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. může být dovolání připuštěno jen pro řešení právních otázek, je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu, nevyhověl-li odvolací soud jeho návrhu na vyslovení přípustnosti dovolání, jen z důvodu uvedeného v ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. Dovolací důvod podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c) o.s.ř. neslouží k řešení právních otázek, ale nápravě případného pochybení, spočívajícího v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování; k přezkoumání rozsudku odvolacího soudu z tohoto důvodu tedy nemůže být přípustnost dovolání založena podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř.

Odvolací soud - jak vyplývá z odůvodnění jeho rozsudku - zamítl návrh na připuštění dovolání „k otázce, zda krátkodobé opuštění vozidla obsahujícího finanční hotovost zaměstnancem za účelem odstranění závady vozidla je porušením ust. § 171 odst. 1 zák. práce“, proto, že „nejde o otázku zásadního právního významu, nýbrž o otázku skutkovou“. S tímto závěrem odvolacího soudu lze souhlasit, neboť posouzení této otázky závisí na skutkových okolnostech jednotlivého případu. Tato otázka neřeší správnost aplikace práva (tedy toho, zda byl použit správný právní předpis a zda byl také správně vyložen), nýbrž správnost či úplnost skutkových zjištění, z nichž rozhodnutí odvolacího soudu vychází, a představuje tak uplatnění dovolacího důvodu podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c) o.s.ř. Správnost rozsudku odvolacího soudu z hlediska tohoto dovolacího důvodu nemohl odvolací soud přezkoumat, neboť skutečnost, že rozsudek odvolacího soudu eventuálně vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování, přípustnost dovolání podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. - jak uvedeno výše - nezakládá.

Dovolacímu přezkumu tak zůstává otevřena právní otázka, ohledně níž odvolací soud podle ustanovení § 239 odst. 1 o.s.ř. připustil dovolání (tj. zda zcizení finančních prostředků jiným subjektem za současného zavinění zaměstnance je schodkem ve smyslu ust. § 176 zák. práce), kterou žalovaný - jak vyplývá z obsahu jeho dovolání - rovněž uplatňuje.

Projednávanou věc je třeba posuzovat i v současné době - vzhledem k tomu, že ke vzniku schodku na hodnotách svěřených k vyúčtování mělo dojít v prosinci 1997 - podle ustanovení zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. [88/1968](#) Sb., č. [153/1969](#) Sb., č. [100/1970](#) Sb., č. [20/1975](#) Sb., č. [72/1982](#) Sb., č. [111/1984](#) Sb., č. [22/1985](#) Sb., č. [52/1987](#) Sb., č. [98/1987](#) Sb., č. [188/1988](#) Sb., č. [3/1991](#) Sb., č. [297/1991](#) Sb., č. [231/1992](#) Sb., č. [264/1992](#) Sb., č. [590/1992](#) Sb., č. [37/1993](#) Sb., č. [74/1994](#) Sb., č. [118/1995](#) Sb., č. [287/1995](#) Sb. a č. [138/1996](#) Sb., tedy podle ustanovení zákoníku práce ve znění účinném do 30.9.1999 (dále jen „zák. práce“).

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno (správnost skutkových zjištění v tomto směru dovolatel nenapadá), že žalovaný, který od 1.1.1992 pracoval u žalobce jako producent, převzal na základě dohody s žalobcem ze dne 1.1.1992 hmotnou odpovědnost za hodnoty svěřené k

vyúčtování. Dne 15.12.1997 žalovaný vybral prostřednictvím šeků vystavených Č. t. na jeho jméno z banky a.s., pobočka P., finanční částku ve výši 1,710.837,- Kč, vybranou hotovost uložil do kufříku. Při zpáteční jízdě, kdy řidič musel služební vozidlo odstavit a vyměnit poškozenou pneumatiku, žalovaný z vozidla vystoupil, aby řidiči s výměnou pomohl, a kufřík s penězi ponechal volně ležet v přední části neuzamčeného vozidla. Po ukončení opravy zjistil, že kufřík s hotovostí se ve vozidle již nenachází; pachatel krádeže nebyl zjištěn.

Podle ustanovení § 176 odst. 1 věty první zák. práce převzal-li na základě dohody o hmotné odpovědnosti zaměstnanec odpovědnost za svěřené hotovosti, ceniny, zboží, zásoby materiálu nebo jiné hodnoty, které je povinen vyúčtovat, odpovídá za vzniklý schodek. Podle ustanovení § 176 odst. 3 zák. práce se zaměstnanec zproští odpovědnosti zcela, popřípadě zčásti, jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění.

Odpovědnost zaměstnance podle ustanovení § 176 odst. 1 zák. práce za schodek na svěřených hodnotách, které je povinen vyúčtovat, patří ke zvláštnímu druhu pracovněprávní odpovědnosti za škodu. Odpovědnost za tuto škodu vzniká, prokáže-li zaměstnavatel, že uzavřel se zaměstnancem platnou dohodu o hmotné odpovědnosti, a že na hotovosti, ceninách, zboží, zásobách materiálu nebo jiných hodnotách (dále jen „hodnotách“), které zaměstnanci svěřil k vyúčtování, vznikl schodek. U tohoto druhu odpovědnosti zaměstnavatel není povinen zavinění zaměstnance prokazovat (srov. § 172 odst. 3 zák. práce). Zavinění zaměstnance na vzniku škody se předpokládá, takže zaměstnanec se odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách zproští zcela, popř. částečně, jen jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění (§ 176 odst. 3 zák. práce).

Schodkem se rozumí rozdíl mezi skutečným stavem svěřených hodnot, které je zaměstnanec povinen vyúčtovat a mezi údaji účetní evidence, o který je skutečný stav nižší, než účetní stav, nevyjímaje ani schodky na finančních prostředcích. Protože schodek vyjadřuje skutečnost, že chybí hodnoty, které je hmotně odpovědný zaměstnanec povinen vyúčtovat, jsou schodkem také chybějící hodnoty, o nichž odpovědný zaměstnanec tvrdí, že mu byly odcizeny. Tyto hodnoty jsou schodkem i v případě, jestliže existence škody vzniklé odcizením svěřených hodnot byla zřejmá již před prováděním inventarizace (srov. § 29 a § 30 zákona č. [563/1991](#) Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů), neboť z hlediska zaměstnavatele, který zaměstnanci hodnoty svěřil, se vzniklá ztráta projeví po jejím vyúčtování jako inventarizační rozdíl mezi vyšším stavem majetku a závazků v účetnictví a zjištěnou skutečností.

Důvodem ke zproštění odpovědnosti zaměstnance za tuto škodu může být mimo jiné zjištění, že schodek vznikl v důsledku úmyslného jednání třetích osob odcizením svěřených hodnot. Tímto důvodem však není sám o sobě „zásah pachatele, který žalovanému znemožnil opatrovat svěřené hodnoty a vyúčtovat je“, jak se žalovaný nesprávně domnívá. Odcizí-li třetí osoba zaměstnanci svěřené hodnoty, které je povinen vyúčtovat, nemá zavinění třetí osoby samo o sobě za následek zánik hmotné odpovědnosti zaměstnance (srov. Stanovisko k uplatňování ustanovení zákoníku práce o odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách, které je zaměstnanec povinen vyúčtovat, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek roč. 1976, pod č. 12, str. 80). Bez ohledu na případnou odpovědnost třetí osoby za škodu podle občanskoprávních předpisů, zaměstnanec i v tomto případě za škodu odpovídá, ledaže by prokázal, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění. V případě střetu dvou odpovědností, tj. odpovědnosti neznámého pachatele za protiprávní zásah do majetkových práv zaměstnavatele s odpovědností zaměstnance za schodek na hodnotách svěřených k vyúčtování soud proto musí zkoumat i to, zda zaměstnanec takové jednání třetích osob

neumožnil porušením svých pracovních povinností, např. tím, že svěřené hodnoty neuložil na bezpečném místě či je neopatroval náležitě pečlivě.

Zaměstnanec - jak vyplývá z uvedeného - se tedy nemůže své hmotné odpovědnosti zprostit, jestliže neplněním svých povinností řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím [§ 73 odst. 1 písm. d) zák. práce] vznik schodku umožnil. Vztah takového nedbalostního jednání ke vzniku schodku je přitom třeba posuzovat v každém případě individuálně a pečlivě přihlížet ke všem okolnostem, za nichž ke vzniku schodku došlo. Je-li nedbalostní porušení povinností hmotně odpovědným zaměstnancem takového rozsahu, že by bez něho ke vzniku škody (schodku) úmyslným jednáním třetí osoby vůbec nemohlo dojít (tj. že zaměstnanec porušením svých povinností umožnil vznik celého schodku), pak nepřichází v úvahu ani částečné zproštění se odpovědnosti; to závisí na rozsahu porušení povinnosti, kterým byl umožněn vznik škody (schodku) úmyslným jednáním třetí osoby.

V posuzovaném případě byly žalovanému jemu svěřené hodnoty odcizeny. Ke krádeži došlo tak, že dosud nezjištěný pachatel využil situace, že žalovaný pomáhal řidiči služebního automobilu s výměnou prázdného zadního kola a kufríku s penězi, který zanechal na podlaze v přední části vozidla, přestal věnovat pozornost. Odvolacímu soudu lze za tohoto stavu věci přisvědčit, jestliže - přihlížející i k výši svěřené hotovosti - dospěl k závěru, že žalovaný (z nedbalosti) odcizení svěřených hodnot zavinil tím, že je „přestal střežit, když je zanechal v přední neuzamčené části vozu“. Žalovaný tak z nedbalosti porušil povinnost řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím, uloženou mu ustanovením § 73 odst. 1 písm. d) zák. práce. S ohledem na míru zavinění žalovaného, nelze tedy dospět k závěru, že by zde byly liberační důvody, které by umožňovaly závěr o jeho alespoň částečném zproštění se odpovědnosti za takto vzniklý schodek ve smyslu ustanovení § 176 odst. 3 zák. práce.

Protože rozsudek odvolacího soudu je z hlediska odvolacím soudem připuštěného dovolacího důvodu správný a protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postížen některou z vad uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř., Nejvyšší soud České republiky dovolání žalovaného podle ustanovení § 243b odst. 1 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbírnka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní poměr \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Převodění zaměstnance na jinou práci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Plat](#)